

opusdei.org

Prelato laiškas (2011 m. spalio mėn.)

Opus Dei įsteigimo sukakties proga Prelatas kalba apie adoravimo ir dėkingumo jausmus, kurie 1928 m. spalio 2 d. užliejo šv. Chosemarijos sielą.

2011-10-12

Mylimiausieji: tesaugo Jėzus mano dukteris ir sūnus!

Rytoj švęsime sukaktį to momento, kai mūsų Įsteigėjo sielą taip aiškiai, tarsi vidudienio saulė, nušvietė Dievo šviesa. *Domine, ut videam!, Domina,*

ut sit!, kartodavo jis nuo paauglystės laikų. Viešpaties atsakymas, Švč. Mergelei Marijai užtariant, jį pasiekė 1928 m. spalio 2 d. Kviečiu prisiminti šią sceną taip, kaip šv. Chosemarija yra aprašęs savo dvasiniuose užrašuose, kad pasistengtume pasimokyti iš jos ir pritaikyti tai savo kasdienybėje. Taip pat prašau jus kasdien dėkoti Švč. Trejybei, kad norėjo Opus Dei.

Kaip jau žinome, mūsų Tėvas buvo rekolekcijose. Trečiosios rekolekcijų dienos ryte, po Šventų Mišių, jis meldėsi peržiūrėdamas savo pastarųjų mėnesių ir metų užrašus. Tai buvo tarsi Viešpaties teikiamos švieselės, susijusios su tuo, ko prašys jį. Iki šio momento mūsų Tėvo mintyse buvo tik kelios fragmentiškos idėjos, iki galo neperprantami šviesos blyksniai, ko Dievas laukė iš jo gyvenimo. Savo širdyje šv. Chosemarija troško vykdyti Dievo valią, nors ir nežinojo,

kokia ji. Ir staiga tie blyksniai, Dievo valios nuojautos apsireiškė aiškiai. **„Beskaitydamas tuos lapelius, aiškiai pamačiau visą Opus Dei. Giliai sujaudintas atsiklaupiau, – buvau vienas savo kambaryje tarp vienos ir kitos meditacijos – ir dėkojau Viešpačiui. Su jauduliu prisimenu skambant Angelų Mergelės Marijos bažnyčios varpus“** [1].

Kaip galime spręsti iš šio autobiografinio teksto, pirmoji šv. Chosemarijos reakcija buvo gilus vidinis sukrėtimas, su konkrečia išorine išraiška: puolė ant kelių garbindamas Dievo valią. Kaip sako Benediktas XVI, **„atsiklaupiti yra vienas iš tipiškų maldos išraiškos ženklų“** [2]. Šia nuostata kūrinys pripažįsta absoliutų Dievo poreikį, nes be Jo jis nieko negali ir išvis yra niekas. Tai patyręs, Dievo apdovanotas žmogus, **„artinasi visa savo esybe prie To, kurio**

akivaizdoje yra; kelia savo sielą į Slėpinį, iš kurio tikisi giliausių savo troškimų išpildymo ir pagalbos įveikti savo gyvenimo menkumą“ [3].

Dievo valios priėmimo aktas, kuriuo mūsų Tėvas pradėjo savo kelią *Opus Dei*, buvo kupinas nuolankumo. Dažnai prisimindamas šiuos momentus, jis išreikšdavo gilų įsitikinimą, kad Viešpats pasinaudojo juo kaip prastu instrumentu, idant būtų aišku, jog *Opus Dei* buvo ne žmogiškos išmonės vaisius, o atėjo iš Dievo. ***„Tai tas pats, kas žmogui paimti stalo koją ir puikiai kaligrafiškai parašyti nuostabų subtilų rankraštį“*** [4].

Prisimindamas tą dieviškąją jo sielos aplankymą, šv. Chosemarija sakė: ***„Jėzus Kristus manęs neprašė leidimo įsikišti į mano gyvenimą. Jis atėjo ir tvirtai pasakė: padaryk man tai ir tai..., o aš – kaip***

asiliukas. Jis – visos kūrinijos Viešpats.

Turite teisę kištis į visų sielų gyvenimus, kad padėtumėte joms tapti geresnėms, tačiau gerbiant kiekvieno laisvę. Galbūt kartais jūsų nepriims gerai, bet kitais kartais pačios ieškos jūsų. Juk aišku, kad tai yra ne tik kiekvieno krikščionio teisė, bet ir pareiga: „eikite ir mokykite“ (Mt 28, 19) [5].

Nieko stebinančio, kad mes, Jėzaus mokiniai, suvokdami dieviškos užduoties didumą ir mūsų jėgų silpnumą, kartais klaustume savęs: „Kaip gali būti, kad Dievas visam šiam darbui atlikti išsirinko mane? Kaip gali būti, kad mane pakvietė, nors esu toks menkas, nors man trūksta dorybių ir priemonių? Tokiais momentais šv. Chosemarija patardavo atsiversti Evangeliją pagal Joną ir apmąstyti „***tą pastraipą, kurioje pasakojama apie aklo nuo***

gimimo žmogaus išgydymą.

Pažiūrėkite, kaip Jėzus padaro tepalą iš purvo ir seilių ir patepa juo aklojo akis, kad šios vėl praregėtų (žr. Jn9, 6). Viešpats kaip vaistus naudoja truputį purvo.“ [6] Kreipdamasis į savo

dukras ir sūnus iš Opus Dei, šv. Chosemarija pridurdavo žodžius, kuriuos galima pritaikyti visiems krikščionims: „***Pažindami savo silpnumą ir nevertumą, tačiau su Viešpaties malone ir turėdami gerą valią, mes esame vaistai, teikiantys šviesą; nors ir patirdami savo žmogišką menkumą, esame Dievo stiprybė kitiems.***“ [7] Ypač per Mišias ir

maldą, būdami priešais Dievą ir neslėpdami savo vargingumo, tačiau tuo pačiu įsitikinę, kad esame mylimiausieji Jo vaikai, savo silpnumo purvą galime paversti vaistais daugelio sveikatai.

Susivienijus su liepsnojančia meilės ugnimi – Kristaus širdimi – mūsų

siela, veikiant Šventajai Dvasiai, vis labiau susitapatins su Jėzumi. „**Taip malda, širdies atvėrimas ir jos pakylėjimas Dievo link, tampa asmeniniu bendravimu su Juo. Ir nors žmogus užmirštų savo Kūrėją, gyvasis ir tikrasis Dievas, nepaliauja rodęs iniciatyvos, kviesdamas žmogų į slėpininę susitikimą maldoje.**“ [8] Ar punktualiai atlieku savo pusvalandžio maldą, kad artimai kalbėčiau su Dievu? Kaip stengiuosi neprarasti nė minutės šio brangaus laiko?

Pastaraisiais mėnesiais vis primindavau jums, kaip svarbu branginti kasdienį meditacijos laiką. Sekdamas mūsų Tėvo mokymu, paremtu Bažnyčios tradicija, nepailsdamas kartoju, nes esu tikras, kaip ir jūs visos ir visi puikiai žinote, kad malda yra vienintelis *ginklas*, su kuriuo mes, krikščionys, galime mūsų Viešpaties garbei laimėti

mažas ir didelės kasdienio gyvenimo kovas.

Benediktas XVI plačiai kalba apie šį aspektą vienoje iš katechezių apie maldą per bendrąsias audiencijas. Apmąstydamas slėpiningą epizodą apie patriarcho Jokūbo naktinį susirėmimą su nepažįstamuoju, prieš pereinant slėnį ir prieš susitinkant brolių Esavą [9], Popiežius cituoja Katalikų Bažnyčios katekizmą: „Dvasinė Bažnyčios tradicija tą pasakojimą laiko maldos simboliu, nes malda yra tikėjimo kova ir ištvermės pergalė“ [10]. Šventasis Tėvas komentuoja: „**Biblijos tekstas mums kalba apie ilgą Dievo ieškojimo naktį, apie kovą stengiantis sužinoti jo vardą ir išvysti jo veidą. Tai maldos naktis, kai atkakliai ir tvirtai žmogus prašo Dievo palaiminimo, suteikti naują vardą, naują realybę, atsivertimo ir atleidimo vaisių**“ [11].

Leiskite pabrėžti: ištverkime *maldos kovoje*, niekada ir dėl jokios priežasties neapleiskime šių pokalbių su mūsų Tėvu Dievu; kalbėkimės su Jėzumi Kristumi, mūsų vyriausiuoju Broliu, mokančiu mus bendrauti su Dangiškuoju Tėvu; būkime atviri Parakletui, trokštančiam uždegti mūsų širdyse Dievo meilę. Mūsų užtarėja tebūna Švč. Mergelė Marija – Dievo Motina ir mūsų Motina, maldos Mokytoja. Taip pat kreipkimės ir į šv. Juozapą, į angelus bei šventuosius, ypač į šv. Chosemariją, kuris savo mokymu ir pavyzdžiu parodė, kaip būti kontempliatyviems gyvenant pasaulyje.

Vėl prisiminkime žodžius, kuriais mūsų Tėvas aprašė, kas atsitiko jo sieloje 1928 m. spalio 2 d. Parašęs, kad puolė ant kelių garbindamas Dievą, matydamas prieš jo akis atsiveriantį dieviškąjį sumanymą, šv. Chosemarija priduria, kad jo siela

prisipildė gilaus padėkos jausmo: „**ir dėkojau Viešpačiui. Su jauduliu prisimenu skambant Angelų Mergelės Marijos bažnyčios varpus**“ [12].

Žmogui, žinančiam, kad iš Dievo ateina visas gėris, ir kad jis pats neturi nieko vertinga, padėka yra tarsi kita garbinimo pusė. Padėka ir garbinimas yra kaip dvi vienos monetos pusės. Dėl to mūsų Tėvas norėjo, kad spalio 2-oji bei vasario 14-oji (kito svarbaus Viešpaties veikimo *Opus Dei* istorijoje sukaktis) būtų kupinos gilaus ir nuolatinio dėkojimo. Žinote, kaip jis išreiškėdavo padėką? Kartodamas daugybę atitaisymo aktų.

Taigi kupini dėkingumo kelkime savo širdis į Viešpatį. Spalio 6-oji – taip pat labai tinkama diena reikšti padėkos jausmus dėl šv.

Chosemarijos kanonizacijos. Tai primena mums, jog yra įmanoma

pasiekti tikrą šventumą kaip mūsų Tėvas, kuris ištikimai diena iš dienos ėjo šventumo keliu, vedančiu per įprastines gyvenimo aplinkybes.

Žinoma, tai reikalauja nuolatinės kovos su viskuo, kas gali mus atskirti nuo Dievo meilės. O pasistiprinti ir įgauti jėgų šiam mūšiui galima momentais, skirtais asmeniniam bendravimui su Dievu. Naktinis Jokūbo susirėmimas „**tokiu būdu tikinčiajam tampa raktu, padedančiu suprasti ryšį su Dievu (...) Malda reikalauja pasitikėjimo, artumos, simbolinių grumtynių ne su priešišku Dievu, o su laiminančiu ir visada išliekančiu slėpiningu Viešpačiu (...) Dėl to Šventojo Rašto autorius naudoja kovos simbolių, vaizduojantį sielos stiprybę, ištvermę, atkaklumą siekiant tikslo. Jei tikslas – ryšys su Dievu, Jo meilė ir palaima, tuomet kovą kulminuoja visiškas atsidavimas Dievui, pripažinimas**

savo menkumo, kuris nugali būtent tada, kai atsiduoda į gailestingąsias Dievo rankas“ [13].

Tuo momentu, kai 1928 m. spalio 2 d, šv. Chosemarija *pamatė Opus Dei*, pasigirdo Angelų Mergelės Marijos bažnyčios varpai, kurie skambėjo Globėjos garbei. „**Niekada nenustojo skambėję mano ausyse“** [14], dažnai prisiminė mūsų Tėvas. Jau beveik gyvenimo pabaigoje viename iš laiškų, kuriuos vadindavo „varpo dūžiais“, ragino mus nuolatos budėti Dievo meilėje. „**Norėčiau, kad šis varpo dūžis amžiams įžiebtų jūsų širdyse tą džiaugsmą ir dvasios budrumą, kurią mano sieloje prieš beveik pusamžį paliko tie Angelų“** [15].

Rugpjūčio mėnesį turėjau grįžti į Pamploną pabaigti sveikatos patikrinimą, kuris buvo nutrauktas dėl kelionės į Afriką. Rugpjūčio 23 d. pavyko užsukti į Torreciudad. Ten

yra vienintelis išlikęs Angelų
Mergelės Marijos bažnyčios varpas.
Norėjau kiek įmanoma ilgiau pabūti
šventykloje ir vakare meldžiausi
Šventojo Kristaus koplyčioje.
Prisimindamas jus visus ir visas,
prašiau Viešpatį, kaip patardavo
mūsų Tėvas, mokėtume išmukti iš Jo
atsidavimo idant pagerintume savąjį.
Būkite tikri, visiškai tikri, kad galime!

Švč. Mergelė Marija buvo visose
Opus Dei kelio kryžkelėse. Todėl
logiška, kad mūsų padėka Dievą
pasiektų per Ją. Visada prašome Jos
užtarimo, bet ypač jos garbei skirtų
švenčių dienomis. Šį mėnesį tokių
progų bus ne viena: spalio 7 d. –
Rožinio Dievo Motina, spalio 12 d. –
Pilar Mergelė Marija, kuriai mūsų
Įsteigėjas jau nuo vaikystės jautė
ypatingą pamaldumą. Ruošdamasis
kunigystei kasdien kreipdavosi į ją
žodžiais *Domina, ut sit!* Karaliene,
tebūnie!, prašydamas, kad išsipildytų
tai, ką nujautė savo sieloje. Taip pat

nepamirškime, kad 1943 m. spalio 11 d. (seniau Švč. Mergelės Marijos Motinystės šventė) *Opus Dei* gavo pirmąjį raštišką pripažinimą iš Šventojo Sosto.

Prisimindami palaimintąjį Joną Paulių II, – šiais metais spalio 22 d. minėsime jo liturginę šventę, – pilni pasitikėjimo sakykime Švč. Marijai: „*totus tuus*“, norime būti visiškai Tavo, kaip buvo šis šventas Popiežius bei mūsų brangus Tėvas. Galime pasinaudoti šiuo minėjimu ir prašyti Jono Pauliaus II užtarimo Bažnyčiai, Popiežiui bei *Opus Dei*. Paveskite jam ir mano intencijas.

Su meile jus laimina

Jūsų Tėvas

+ Javier

[1] Šv. Chosemarija, *Apuntes íntimos*, n. 306 (2–X–1931), A. Vázquez de

Prada, *El Fundador del Opus Dei*, I, p. 293.

[2] Benediktas XVI, Bendrosios audiencijos kalba, 11–V–2011.

[3] *Ten pat.*

[4] Šv. Chosemarija, Notas de una reunión familiar, 31–XII–1973.

[5] Šv. Chosemarija, Notas de una reunión familiar, 18–V–1970.

[6] Šv. Chosemarija, *Laiškas* 29–IX–1957, n. 16.

[7] *Ten pat.*

[8] Benediktas XVI, Bendrosios audiencijos kalba, 11–V–2011.

[9] Cfr. *Gn* 32, 22–32.

[10] Katalikų Bažnyčios katekizmas, n. 2573.

[11] Benediktas XVI, Bendrosios audiencijos kalba, 25–V–2011.

[12] Šv. Chosemarija, *Apuntes íntimos*, n. 306 (2–X–1931), en A. Vázquez de Prada, *El fundador del Opus Dei*, I, p. 293.

[13] Benediktas XVI, Bendrosios audiencijos kalba, 25–V–2011.

[14] Šv. Chosemarija, *Instrucción*, 19–III–1934, nota 9.

[15] Šv. Chosemarija, *Laiškas 14–II–1974*, n. 1.